

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 529/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária BURIK s.r.o., Námestie S. H. Vajanského 2, Martin, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/29/2025-146 z 8. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/29/2025-146 z 8. júla 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tpo/29/2025-146 z 8. júla 2025 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 423,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3Tpo/29/2025-146 z 8. júla 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a prikázať

krajskému súdu, aby ho ihneď prepustil z väzby na slobodu. Zároveň sa domáha priznania mu náhrady trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Uznesením č. k. I. ÚS 529/2025-17 z 3. septembra 2025 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Martin, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) pod ČVS: ORP-231/3-VYS-MT-2025 z 20. júna 2025 vznesené obvinenie pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e) a § 127 ods. 3 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

4. Uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4Tp/33/2025 z 28. júna 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba). Väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka okresný súd nenahradil.

5. Krajský súd napadnutým uznesením č. k. 3Tp/29/2025-146 z 8. júla 2025 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, že v jeho prípade absolútne absentuje splnenie materiálneho predpokladu väzby spočívajúceho v dôvodnosti vznesenia mu obvinenia. Dôkazy v spise nielenže nepotvrdovali túto dôvodnosť, ale ju priamo vyvracali.

7. Krajský súd však na túto podstatnú obhajobnú argumentáciu neodpovedal. Nijako nerefletoval ani na námietku, že okresný súd nereagoval na existenciu podstatných objektívnych dôkazov (policajné operatívne záznamy; záznam z overovacej knihy; e-mail novinára adresovaného sťažovateľovi; článok z internetu; odvolanie plnomocenstva; výsluchy svedkov na advokátsky záznam), ktoré v spojení so zjavnými rozpormi vo výpovedi poškodeného vyvracali akékoľvek podozrenie na sťažovateľa. Nevysporiadaním sa s touto podstatnou obhajobnou argumentáciou bolo zjavne a zásadne porušené právo na spravodlivý proces, právo na obhajobu a právo na osobnú slobodu.

8. Krajský súd neodpovedal ani na argumenty, že advokátsky záznam je použiteľný dôkaz. Sťažovateľ poukazom na príslušnú právnu úpravu vysvetlil, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo sa získalo zákonným spôsobom, pričom právo obstarávať dôkazy majú aj strany trestného konania. Záznam bol vyhotovený podľa § 7 Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory schváleného podľa § 69 ods. 1 písm. b) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“). Navyše, sudca pre prípravné konanie na jednej strane uvádzal, že dôkazy nie sú potrebné, stačia len informácie a fakty, avšak o predložených

advokátskych záznamoch tvrdil, že nešlo o dôkazy podľa Trestného poriadku, a preto na ne neprihliadal.

9. Okresný súd tak použil „*dvojaký meter*“, ktorý krajský súd aproboval, keď vo vzťahu ku skutočnostiam v prospech sťažovateľa tieto vyžadoval v rovine dôkazu podľa Trestného poriadku, ale pri odvolaní sa na zásadné rozpory vo výpovedi poškodeného povedal, že takýto dôkaz nie je dôležitý, keďže stačia fakty a informácie.

10. Aj napriek tomu, že sťažovateľ argumentoval zákonnými ustanoveniami, odpoveď na svoje námietky nedostal. Advokátske záznamy boli podstatným dôkazom vo veci, prinajmenšom však podstatným faktom a informáciou, ktorou sa sudy nezaoberali.

11. Napokon krajský súd neodpovedal ani na námietku, že prokurátor nebol oprávnený vydať pokyn na zadržanie sťažovateľa, pretože § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku neumožňuje prokurátorovi pri výkone dozoru dať pokyn na zadržanie.

12. Absencia odpovede na podstatné obhajobné argumenty urobila sťažnosť proti uzneseniu o vzatí sťažovateľa do väzby len iluzórnym opravným prostriedkom. Ak by totiž sťažovateľ podal len tzv. „blanketnú“ sťažnosť, t. j. sťažnosť bez odôvodnenia, rozhodnutie krajského súdu by nemuselo vyzerat' inak, pretože odpoveď na svoje argumenty nedostal.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

13. Krajský súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú, založenú na opakovaných dôvodoch, ktoré sťažovateľ uviedol už pred sudcom pre prípravné konanie, resp. v sťažnosti v druhostupňovom konaní. Sudca pre prípravné konanie pritom dostatočným spôsobom uviedol, ktoré dôkazy považoval za relevantné vo vzťahu k vzneseniu obvinenia sťažovateľovi a s týmito sa krajský súd stotožnil. Predsedníčka konajúceho senátu súdu druhého stupňa pripomenula, že v čase vzatia sťažovateľa do väzby bolo vyšetrovanie vo svojej počiatkovej fáze, preto vyšetrovací spis neobsahoval všetky dostupné dôkazy, ktoré by mohli svedčiť aj v prospech sťažovateľa, ako napríklad výsluchy svedkov, na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje. Prvostupňový súd a následne krajský súd vychádzali z dôkazov nachádzajúcich sa v spise, ktoré vo svojom súhrne odôvodňovali dostatočné podozrenie, že skutok sa stal, napĺňa zákonné znaky stíhaného trestného činu a tohto sa mal dopustiť sťažovateľ.

14. Na uvedenom závere nič nemenia ani záznamy z operatívnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a ani advokátske záznamy, ktoré svojím obsahom neboli spôsobilé toto dôvodné podozrenie vyvrátiť. Čo sa týka prípustnosti advokátskych záznamov ako dôkazu, k tomuto sa vyjadril sudca pre prípravné konanie a krajský súd sa s jeho argumentáciou stotožnil. Osoba vypočutá na advokátsky záznam nie je pri svojom výsluchu poučená zo strany orgánov činných v trestnom konaní v zmysle Trestného poriadku pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, resp. táto môže vypovedať aj nepravdu bez akýchkoľvek trestnoprávných následkov. Podľa názoru krajského súdu nebol porušený čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy.

15. Žiaden z dôkazov, na ktoré sťažovateľ poukazuje v ústavnej sťažnosti, svojím obsahom nie je spôsobilý znížiť vierohodnosť ostatných dôkazov, ktoré zakladajú dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného trestného činu.

16. Ústavná sťažnosť svojím obsahom vykazuje skôr znaky odvolania a sťažovateľ sa už v podstate v počiatkovej fáze vyšetrovania snaží navodiť dojem, že trestné stíhanie je nezákonné a že voči nemu nebol zabezpečený žiaden dôkaz svedčiaci o dôvodnom podozrení zo spáchania trestného činu. Predmetom rozhodovania o väzbe však nie je rozhodovanie o vine či nevine páchatel'a, ale len vyslovenie záveru, či v čase rozhodovania o návrhu na vzatie do väzby je zabezpečený taký objem dôkazov, ktorý by zakladal dôvodné podozrenie.

17. Prokurátor ako garant nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní uznesenie o vznesení obvinenia akceptoval, toto považoval za zákonné a dôvodné, pričom s týmto jeho názorom sa stotožnil aj konajúci sudca pre prípravné konanie a napokon aj krajský súd v konaní o sťažnosti. Argumentácia, ktorú predostrel sťažovateľ, sa na prvý pohľad môže javiť ako vecná do ďalšej fázy vyšetrovania. V tomto štádiu konania, v rámci konania o vzatí obvinenej osoby do väzby, však táto nie je spôsobilá podľa názoru krajského súdu vysloviť záver o nutnosti prepustenia sťažovateľ'a z väzby.

III.2. Replika sťažovateľ'a:

18. K tvrdeniu krajského súdu, že jeho argumentácia v ústavnej sťažnosti je rovnaká s tou, ktorú uplatnil už pred všeobecnými súdmi, sťažovateľ uviedol, že to len potvrdzuje dôvodnosť jeho námietok, keď i napriek opakovanému uvádzaniu podstatných argumentov na tieto nedostal odpoveď.

19. Skutočnosť, že prokurátor podá návrh na vzatie do väzby, a tým „akceptuje“ vznesenie obvinenia, nezbavuje sudcu pre prípravné konanie povinnosti skúmať existenciu dôvodného podozrenia len s odkazom na to, že obvinenie akceptoval prokurátor. Rovnako ho to nezbavuje povinnosti odpovedať na podstatné argumenty obvineného. Táto povinnosť platí o to viac, keď sudca pre prípravné konanie rozhoduje vo veci v čase, keď prokurátor ešte nerozhodol o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V čase rozhodovania o väzbe teda obvinený očakáva „odpovede“ od súdu, nie od prokurátora, a preto je argument o akomkoľvek názore prokurátora bez relevancie. Už len samotný argument o tom, že prokurátor niečo „akceptuje“, vnáša pochybnosti do rozhodovacieho procesu súdu, keď súd nie je viazaný „akceptáciou“ prokurátora.

20. Reagujúc na vyjadrenie krajského súdu, sťažovateľ ďalej uviedol, že vo svojich prednesoch, v opravnom prostriedku a ústavnej sťažnosti poukazoval výlučne na existujúci obsah spisu a dôkazné prostriedky, ktoré sa v ňom nachádzali. Na nevykonané výsluchy svedkov poukázal iba v kontexte, že ich vykonal advokát na advokátsky záznam, keďže orgány činné v trestnom konaní tieto výsluchy nevykonali, a žiadal, aby sa tieto záznamy zohľadnili aspoň ako fakty a informácie. Sťažovateľ nenamietal *a priori* nevykonanie výsluchu svedkov, ale namietal nezohľadnenie advokátskeho záznamu predloženého obhajobou, keď súd sa ich obsahom vôbec nezaoberal, pretože tieto neboli v rovine dôkazu podľa Trestného poriadku, čo sťažovateľ považoval za dvojaký meter.

21. Sťažovateľ pripomenul, že jediný svedok bol celkom nedôveryhodný, mal zásadné rozpory ešte aj vo svojich tvrdeniach, a zároveň bol v protiklade ku všetkým (z toho mnohým objektívnym) dôkazom v spise. Podstata teda tkvela v tom, že existoval „objem“ dôkazov v prospech sťažovateľa, s ktorými sa všeobecné súdy nevysporiadali.

22. Pokiaľ krajský súd (resp. predsedníčka senátu) uvádza, že záznamy z operatívnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a ani advokátske záznamy svojím obsahom neboli spôsobilé dôvodné podozrenie vyvrátiť alebo že žiadny z dôkazov, na ktoré poukazoval v ústavnej sťažnosti, svojím obsahom nie je spôsobilý znížiť vierohodnosť ostatných dôkazov, ktoré zakladajú dôvodné podozrenie, tak sa neprípustne vyjadruje k niečomu, čo v rozhodnutí neposudzoval(a), a teda vopred avizuje svoj názor na neposudzované skutočnosti.

23. Pretože počas konania o ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom došlo uznesením okresného súdu sp. zn. 1Tp/48/2025 z 18. septembra 2025 k nahradeniu väzby sťažovateľa jeho písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka, v dôsledku čoho bol prepustený z väzby na slobodu, sťažovateľ upravil návrh požadovaného rozhodnutia ústavného súdu, v rámci ktorého sa domáhal už iba vyslovenia porušenia označených práv a náhrady trov jeho právneho zastúpenia v aktuálnom konaní.

IV.

K ústnemu pojednávaniu

24. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru spočíva v jeho tvrdení o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s dôvodnosťou trestného stíhania, resp. nevysporiadaní sa s prednesenou argumentáciou sťažovateľa, ktorá podozrenie zo spáchania skutku sťažovateľom spochybňovala.

26. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

27. Obsahom základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy je ustanovenie, podľa ktorého osobu možno do väzby vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Ústavný rámec dopĺňajú ustanovenia dohovoru, konkrétne čl. 5 ods. 1 písm. c), podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody, pokiaľ sa tak nestane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť osobe v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

28. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01).

29. Existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou *sine qua non* regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj tzv. dvojitý materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť obvinenia a dôvodnosť väzby. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný dôsledne sa zaoberať otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia, a to vrátane preskúmania vzneseného obvinenia zo spáchania skutku obvineným podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku (m. m. III. ÚS 29/2015). Ústavný súd si je pritom vedomý skutočnosti, že sudca pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe v danom štádiu trestného konania skúma (okrem iného), či má spisbou a prípadnými pred súdom tvrdenými skutočnosťami minimálne pri dostatočne rozumnej miere pravdepodobnosti bez zjavných omylov a nesprávností osvedčenú skutočnosť, že existujú dôvody na podozrenie, že stíhaný skutok spáchal obvinený. Túto okolnosť zisťuje na účel rozhodnutia o osobnej slobode obvineného v ústavou, prípadne Trestným poriadkom predpísanej lehote. Nie je preto jeho úlohou nachádzať ultimatívne závery týkajúce sa dôvodnosti trestného stíhania obvineného (napríklad s výnimkou už spomenutých zjavných omylov) alebo uzatvárať, resp. odstraňovať otvorené kolízie či konflikty dôkaznej hodnoty jednotlivých dôkazov. Ak však obvinený adekvátne razantne a dostatočne zrozumiteľne artikuluje svoje výhrady voči dôvodnosti jeho trestného stíhania, pričom táto jeho obrana má rozumnú šancu ovplyvniť jeho postavenie, súd je povinný viesť s obvineným (obhajobou) dialóg a adresne sa s ňou vysporiadať. Ak súd túto podmienku splnenú nemá, musí to rovnako dostatočne vysvetliť. Žiadna z ústavou akceptovateľných možností nepripúšťa obranu obvineného ignorovať, prípadne na túto reagovať argumentačnými skratkami v podobe jednoduchej citácie podmienok väzby v zmysle zákona. Tie totiž síce formálne môžu navodzovať dojem, že súd podmienky väzby skúmal a tieto neaplikoval *contra legem*, neumožňujú však učiniť presvedčivý záver, že tieto neboli aplikované *contra factum* (I. ÚS 184/2023).

30. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („*substantive requirement*“) tak znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a s poukazom na právne kritériá rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, bod 31). Táto povinnosť zahŕňa aj preskúmanie odôvodnenosti podozrenia zo spáchania trestného činu, na základe ktorého došlo k zadržaniu, a preskúmanie, či zadržanie a následná väzba sledujú legitímny účel (Ilijkov v. Bulharsko, rozsudok z 26. 7. 2001, bod 94). Odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia

urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (Michalko v. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňa skutkovú podstatu trestného činu (rozhodnutie Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide [rozhodnutie vo veci Berktaý c. Turecko z 1. 3. 2001 (IV. ÚS 494/2013)]. Ústavný súd dopĺňa, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného.

31. Ústavný súd teda z hľadiska materiálnej podmienky väzby týkajúcej sa dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom v prípravnom konaní môže len posúdiť, či sa krajský súd dostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa. Z hľadiska ústavného prieskumu je významné, či krajský súd logicky a presvedčivo odôvodnil predpoklady dôvodnosti podozrenia.

32. Na účel predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti sa ústavný súd oboznámil s uznesením okresného súdu, napadnutým uznesením krajského súdu [keďže prvostupňové a sťažnostné konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020)], ako aj so znením sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu okresného súdu. Z tej jasne vyplýva, že sťažovateľ relatívne podrobne namietal dôvodnosť jeho trestného stíhania, a teda dôvodnosť vznesenia mu obvinenia a jeho väzby. Predovšetkým poukázal na viacero konkrétnych rozporov vo vyjadreniach samotného poškodeného o tých istých udalostiach pri jednotlivých s ním postupne vykonávaných úkonoch a následne upriamoval pozornosť na „dôkazy“ nachádzajúce sa v spise, ktoré podľa jeho presvedčenia takisto boli jednak v rozpore s tvrdeniami poškodeného a na druhej strane mali spochybňovať spáchanie trestného činu sťažovateľom. Išlo o tri úradné záznamy príslušníkov Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície, 2. operatívneho oddelenia (ďalej len „operatívni pracovníci“), ktorí na základe plánu vyšetrovania v konaní vedenom vyšetrovateľom pod ČVS: ORP-231/3-VYS-MT-2025 „vyťažovali“ konkrétne osoby ku skutočnostiam súvisiacim so stíhanou trestnou činnosťou; o záznam z overovacej knihy Obecného úradu Krpel'any, ktorého pracovníčka ako matrikárka overovala podpisy osôb na listinných dokumentoch; o článok z webovej stránky aktuality.sk zo 17. mája 2025 obsahujúci informácie súvisiace so stíhaným skutkom a e-mail autora tohto článku ako novinára zaujímajúceho sa o predmetnú vec; o dve poškodeným 5. mája 2025 učené odvolania plnomocenstva udeleného sťažovateľovi; a napokon aj o dva záznamy z výsluchu svedkov podľa § 7 Advokátskeho poriadku z 26. júna 2025 spísané obhajcom sťažovateľa s osobami, ktoré uviedli svoje poznatky k danej veci.

33. Podľa sťažovateľa išlo o podstatné objektívne dôkazy v jeho prospech, ktoré okresný súd nijako nevyhodnotil. Sťažovateľ dôrazne zotrval na názore, že v spise sa nenachádzali dôkazy, ktoré by svedčili o dôvodnom podozrení zo spáchania trestného činu jeho osobou.

34. Z uvedeného je zjavné, že sťažovateľ prezentoval svoje námietky (ktoré argumentačne rozvinul) spochybňujúce podstatu vyšetrovanej veci skutkovo spočívajúcu v nevedomosti poškodeného o sprostredkovaní predaja jeho nehnuteľnosti sťažovateľom tretej osobe a, naopak, konkretizoval skutočnosti, ktoré mali podľa jeho názoru preukazovať existenciu pôvodného úmyslu poškodeného predat' svoju nehnuteľnosť cestou sťažovateľa ako sprostredkovateľa.

35. Zároveň sťažovateľ osobitne namietal, že prokurátor okresnej prokuratúry nebol oprávnený vydať pokyn podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku na jeho zadržanie, pretože označené

ustanovenie to neumožňuje, navyše, ak bol pokyn vydaný s poukazom na § 86 ods. 1 Trestného poriadku, na postup podľa ktorého neboli v zmysle odbornej literatúry splnené predpoklady.

36. Ústavný súd sa tak utvrdil, že sťažovateľ v sťažnostnom konaní prezentoval námietky, ktorými argumentuje aj v ústavnej sťažnosti a jednoznačne presadzoval názor o nesplnení materiálneho predpokladu väzby spočívajúceho v nedôvodnosti vzneseného obvinenia proti nemu.

37. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania stíhaného skutku sťažovateľom bola podľa krajského súdu potvrdená najmä výpoveďou svedka poškodeného; podaným trestným oznámením, ktoré sa v zásadných bodoch stotožňovalo s výpoveďou poškodeného a podľa krajského súdu bolo potrebné vychádzať aj z fotodokumentácie SMS správ poškodeného zasielaných sťažovateľovi a iným osobám, ako aj z písomností, ktoré boli predložené zamestnankyňou katastrálneho odboru Okresného úradu Martin. Výpoveď sťažovateľa, ktorou poprel spáchanie skutku, krajský súd vnímal ako formu jeho obhajoby.

38. Vykonané dôkazy mali podľa názoru krajského súdu súvislý a logický podklad a v celistvosti vytvárali dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného trestného činu sťažovateľom.

39. K skutkovým námietkam sťažovateľa sa krajský súd vyjadril, že tieto budú predmetom ďalšieho dokazovania a zároveň v tejto súvislosti poukázal na strany 5 a 6 odôvodnenia prvostupňového uznesenia, kde sudca pre prípravné konanie na tieto námietky reagoval. V súlade s názorom okresného súdu aj krajský súd existenciu dôvodného podozrenia konštatoval a pripomenul, že nie je oprávnený v tomto štádiu zrevidovať vznesenie obvinenia, či dokonca zaujímať záväzné stanovisko k dôvodnosti prebiehajúceho trestného stíhania, pretože by tým neprípustne zasahoval do právomoci a pôsobnosti orgánu činného v trestnom konaní.

40. Okresný súd na odôvodnenie rozhodnutia ktorého sťažnostný súd odkázal, záver o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania stíhaného skutku sťažovateľom odvodil najmä z výpovede poškodeného, ktorý v nej podrobne opísal, akým spôsobom sa mal sťažovateľ predmetného skutku dopustiť. Prvostupňový súd ďalej „vychádzal“ z trestného oznámenia a jeho prílohy, z priloženej fotodokumentácie SMS správ poškodeného, z úradných záznamov zo 16., 17. a z 18. júna 2025 spísaných na základe informácií podaných zamestnankyňou katastrálneho odboru Okresného úradu [REDAKOVANÉ], zamestnankyňou Obecného úradu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a zamestnankyňou Mestského úradu [REDAKOVANÉ] vrátane predložených príloh, ako aj z ďalších vo veci zabezpečených dôkazov.

41. V súvislosti s námietkami sťažovateľa okresný súd uznal, že poškodený dovtedy vo svojich vyjadreniach (konkrétne v trestnom oznámení, v zápisnici o výsluchu osoby podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku a výpovedi po vznesení obvinenia sťažovateľovi) prezentoval viaceré nezrovnalosti, resp. rozdielne vyjadrenia, ktorých pôvod však okresný súd nachádzal v skutočnosti, že poškodený je osobou vyššieho veku, ktorá si na podrobnosti prežitých udalostí nemusí úplne pamätať a v žiadnom prípade ani nebolo možné očakávať, že jeho výpoveď bude plne konzistentná a nemenná ako u osoby zdravej a výrazne mladšej. Jeho rozporné tvrdenia sa pritom podľa okresného súdu týkali menej podstatných skutočností, avšak poškodený od počiatku v každom jeho vyjadrení nemenne uvádzal, že sťažovateľa v žiadnom prípade nepoveroval predajom nehnuteľnosti, nedohadoval sa s ním na kúpnej cene a pod. K jedinému zásadnejšiemu rozporu okresný súd zaujal postoj, že k tomu bude poškodený „zrejme dopočutý“. Zároveň súd

prvého stupňa konštatoval pravdepodobnosť vykonania znaleckého dokazovania na účel posúdenia podpisov poškodeného na rôznych písomnostiach.

42. K obsahu článku zverejneného v novinách na internete okresný súd podľa svojho názoru nemohol zaujať hodnotiace stanovisko, pretože jeho autor nebol dovedy vypočítý. Osobu [REDAKOVANÉ] (ktorá bola podľa sťažovateľa v danej trestnej veci zjavne zainteresovaná, pozn.) konajúci súd vyhodnotil ako takú, ktorá prejavuje voči sťažovateľovi „určitú mieru animozity“, to ale nevyučovalo, že sa aj kvôli nejakým negatívnym skúsenostiam so sťažovateľom skontaktoval s poškodeným, ktorého mienil ochrániť. Aj zainteresovanosť tejto osoby v danej veci, mala byť podľa okresného súdu predmetom ďalšieho dokazovania. Okresný súd sa ďalej vysporiadal námietkami sťažovateľa (jeho obhajcu), že skutková veta neobsahovala informáciu, kto sa konaním mal obohatiť (súd tu odkázal na formuláciu časti skutkovej vety, z ktorej bezpochyby vyplývalo, že sťažovateľ konal tak, aby sa sám obohatil) a že vo vyšetrovacom spise sa nenachádzalo odborné vyjadrenie preukazujúce vznik škody 64 000 eur (túto námietku okresný súd považoval za dôvodnú, avšak z kúpnej zmluvy bolo možné hodnotu pozemku ustáliť aspoň vo výške 24 169,14 eur). Námietku, že súčasťou obsahu spisu nie sú ani listiny s obsahom textových správ uvádzaných v popise skutku, prvostupňový súd posúdil ako dôvodnú, avšak ich absencia nemala za následok záver, že by skutok nemohol byť pokladaný za trestný čin.

43. Na vyjadrenia osôb, ktoré boli osobne vypočuté obhajcom, okresný súd neprihliadol s odôvodnením, že nešlo o dôkazy zabezpečené v súlade s Trestným poriadkom.

44. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti sústredil námietky proti rozhodnutiu tak okresného súdu, ako aj krajského súdu do argumentácie, že v spise, z ktorého oba sudy vychádzali pri rozhodovaní o osobnej slobode sťažovateľa sa nachádzali zákonne dôkazy (získané z dôkazných prostriedkov podľa zákona, tak ako to vyžaduje § 119 ods. 3 Trestného poriadku), ktoré všeobecné sudy buď adekvátne nevyhodnotili, alebo na ne neprihliadali vôbec skrz okolnosť, že neboli zabezpečené v súlade s Trestným poriadkom.

45. Pokiaľ okresný súd, ale aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach zhodne odkazovali na stabilnú judikatúru ústavného súdu (pozri napr. I. ÚS 468/2025, II. ÚS 380/2025, IV. ÚS 409/2024), podľa ktorej dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu, je potrebné uviesť, že zároveň bolo nevyhnutné zohľadniť aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva osvojenú aj ústavným súdom, podľa ktorej súd rozhodujúci o pozbavení slobody síce nemusí odpovedť na každý argument osoby pozbavenej slobody, ale nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

46. Sťažovateľ jednoznačne prezentoval námietky skutkového charakteru, ktoré z jeho pohľadu smerovali k spochybneniu až vyvráteniu dôvodnosti jeho trestného stíhania a zároveň predostrel svoju vlastnú právnu analýzu atestujúcu akceptovateľnosť ním označených úkonov

ako použiteľných dôkazov, t. j. uviedol konkrétne skutočnosti vyplývajúce z listín (písomností) obsiahnutých v spise a zároveň zdôrazňoval zákonnosť získania tohto materiálu, a teda aj jeho použiteľnosť ako dôkazných prostriedkov. Na druhej strane jednoznačne spochybnil zákonnosť postupu orgánov činných v prípravnom konaní v súvislosti s pokynom prokurátora na jeho zadržanie vedúce k väzbe.

47. Podľa názoru ústavného súdu zo strany sťažovateľa boli prednesené konkrétne skutočnosti (hmotné aj procesné), ktorými spochybňoval zákonnosť vzatia jeho osoby do väzby, preto bolo namieste, aby všeobecné súdy na jeho argumentáciu primerane reagovali.

48. Námietku o neprípustnosti pokynu prokurátora na jeho zadržanie konajúce súdy ponechali úplne bez povšimnutia. Bez dostatočnej odpovede ostala aj sťažovateľom presadzovaná upotrebitelnosť advokátskych záznamov ako dôkazov, ktoré boli podľa neho získané zákonne a na základe zákona (nešlo o námietku všeobecnú, ale s odkazom na konkrétne ustanovenia Trestného poriadku a zákona o advokácii, ktorá si zasluhovala adekvátnu odpoveď; odkaz, že nešlo o dôkaz podľa Trestného poriadku, rozhodne túto požiadavku nespĺňal). Zjavne nedostatočné bolo zo strany súdov komunikované aj hodnotenie zo spisu vyplývajúcich dôkazov. Okresný súd uviedol, z ktorých dôkazov „vychádzal“ pri svojom rozhodovaní, ale tieto opomenul (okrem výpovedí poškodeného) jednoznačne vyhodnotiť v tom zmysle, či a ktoré z nich vyznievali v prospech, príp. v neprospech uvalenia väzby na sťažovateľa a prečo. Ako príklad možno uviesť hodnotenie úradných záznamov či už operatívnych pracovníkov, alebo ďalších spomenutých osôb, keď ich obsah ani v stručnosti nezhrnul, a nebolo ani zrejmé, aké skutočnosti mali preukazovať. Opodstatnenosť takéto náležitejšie odôvodnenie nadobudlo najmä v súvislosti s tým, že sťažovateľ o viacerých týchto dôkazoch tvrdil, že vyznievali v jeho prospech. Nevyjasnenou zostala aj okresným súdom naznačená príčinná súvislosť medzi obsahom internetového článku a dovtedy nevykonaným výsluchom jeho autora, ktorá bola dôvodom nehodnotenia obsahu tohto článku.

49. Za týchto okolností bolo žiaduce, aby druhostupňový súd na sťažnostné námietky sťažovateľa obsiahnuté v jeho riadnom opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu reagoval primeranejším spôsobom, a tak prípadné nedostatky okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami reparaoval. V skutočnosti sa tak ale nestalo. Obranu krajského súdu uplatnenú už v samotnom napadnutom rozhodnutí, že mu neprislúchalo zrevidovať vznesenie obvinenia (pretože by tým neoprávnene zasahoval do právomoci orgánov činných v trestnom konaní), ústavný súd nemohol v plnom rozsahu akceptovať. Odpoveď, prečo tak nemohol urobiť, je jasne čitateľná v bodoch 29 a 30 odôvodnenia tohto nálezu a ak aj nenáleží všeobecnému súdu zrušiť v prípravnom konaní uznesenie o vznesení obvinenia, pochybnosť o dôvodnom podozrení môže a má nájsť svoje vyjadrenie vo výroku o prípadnom nezatíí obvinenej osoby do väzby.

50. Možno preto konštatovať, že krajský súd sa pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa nezaoberal otázkou dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu dôsledne. Sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa síce neopomenul úplne, avšak k vyčerpávajúcej sťažnostnej argumentácii sťažovateľa možno jeho odôvodnenie považovať za abstraktné, keďže z neho nie je zrozumiteľným a jasným spôsobom zrejmá odpoveď na námietky týkajúce sa dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu, resp. dôvodnosti trestného stíhania. Odpovede na nastolené otázky ústavný súd nepovažoval za dostatočné aj vzhľadom na to, že v rozhodnutí všeobecného súdu o obmedzení osobnej slobody

jednotlivca väzbou musia byť všetky dôvody v prospech takéhoto obmedzenia uvedené a primeraným spôsobom vysvetlené. Predpoklad je pritom vždy v prospech prepustenia, nie v prospech obmedzenia osobnej slobody väzbou, pretože väzba predstavuje výnimku z práva na osobnú slobodu. Ústavný súd predmetným posúdením nesmeruje k záveru o nedôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa ani o potrebe akceptovania a hodnotenia dôkazov v zmysle jeho požiadaviek, či o nezákonnom postupe pri jeho zadržaní. Úlohou ústavného súdu nebolo skúmať prípadnú relevantnosť dopadu uplatnených námietok na rozhodnutie vo veci – o osobnej slobode sťažovateľa, pretože je to práve všeobecný súd, ktorý sa obsahom týchto námietok musí zaoberať, avšak je toho názoru, že čím konkrétnejšia bola v okolnostiach veci predmetná argumentácia sťažovateľa vzťahujúca sa na jednu z materiálnych podmienok väzby, tým konkrétnejšiu odpoveď si vyžadovala. V nadväznosti na uvedené je možné čiastočne prisvedčiť námietke sťažovateľa o tom, že všeobecný súd sa v jeho veci nezaoberal okolnosťami svedčiacimi proti väzbe. Ústavný súd vyhodnotil uznesenie krajského súdu v popísanom kontexte ako ústavne neudržateľné, a z tohto dôvodu tejto časti ústavnej sťažnosti – namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu – vyhovel (bod 1 výroku tohto nálezu).

51. V nadväznosti na uvedené konštatovanie ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a jemu zodpovedajúcemu § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde napadnuté uznesenie zrušil (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol medziasom prepustený z väzby na slobodu, a to že o väzbe možno rozhodovať len do budúcnosti (*pro futuro*), nie so spätnou účinnosťou (I. ÚS 87/04, II. ÚS 595/2012, II. ÚS 200/2019, I. ÚS 200/2021), ústavný súd už vec krajskému súdu na ďalšie konanie nevrátil.

52. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd uvádza, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že ochrana poskytovaná čl. 5 ods. 4 dohovoru sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody (t. j. vzatie do väzby, tak ako to bolo v prípade sťažovateľa), ale až na následnú kontrolu zákonnosti ďalšieho trvania väzby (napr. rozhodovanie o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, príp. o predĺžení lehoty väzby a pod.) (m. m. I. ÚS 381/2021, III. ÚS 16/2021, I. ÚS 235/2022). V tejto časti preto ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

53. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v ním požadovanej celkovej sume 1 423,75 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

54. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a vyjadrenie k stanovisku

krajského súdu). Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty, ktorej je právny zástupca sťažovateľa platiteľom.

55. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu